

Joci, a pizzasamás madár

Bódai-Soós Judit
és Nemere István

helma

Helma 2023

JOCI A PIZSAMÁS MADÁR

Bódai-soós Judit és Nemere István

Copyright © Bódai-Soós Judit, Nemere István 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-077-8

A borító Szopos Katalin munkája.

**A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az
alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

„A kakapó más korban élő madár. Ha az ember belenéz nagy, kerek, zöldeskék arcába, olyan derűsen ártatlanul értetlen a tekintete, hogy az ember legszívesebben megölelné, és azt mondaná neki, minden rendben lesz, bár tudja, hogy valószínűleg nincs igaza.”

Douglas Adams

Egy langyos, nyárvégi estén Joci a nagypapájával üldögélt a kertben. A csillagokat nézték. Nagyapa a csillagképekről mesélt, érdekes formákat, figurákat mutatott az égen, Joci pedig csendben hallgatta, ölében kedvenc plüssjátékával, Madával.

Mada egy kíváncsi tekintetű kakapó volt. Élethű utánzata a valódi kakapónak, más néven bagolypapagájnak. Sárgászöld tollait sötétebb pettyek tarkították, nagy, pikkelyes lábai, barna szemei, kékeszöld, horgas csőre és bagolyfiókára emlékeztető pofija volt. Nagypapa régebben sokat utazott, és Madát Új-Zélandról hozta az unokájának, aki éppen akkor tanult beszélni. Még nem tudta kimondani a madár szót, csak annyit mondott a kakapó láttán, hogy „mada”, így ragadt rá a plüssre a Mada név. Joci első látásra megszerette az ölelgetnivaló pihe-puha játékállatot, és hiába volt most már nyolcéves nagyfiú, még mindig ragaszkodott hozzá. Csak azt sajnálta, hogy nem mozog, és nem lehet vele beszélgetni.

Az ilyen estéket viszont nagyon szerette a kislegény, mert szívesen hallgatta Nagyapa meséit a távoli országokról és a még távolabbi égitestekről. Teli volt kérdésekkel, de sosem szakította félbe nagypapája mondandóját, mert tudta, hogy az illetlenség lenne. Mindig megvárta, amíg Nagyapa elhallgat, csak azután kérdezett.

– Ha szerencsénk van, akkor még hulló csillagokat is láthatunk ma este – mondta most az öreg mosolyogva.

– Leesnek az égről a csillagok? – kérdezte csodálkozva Joci.

– Hát, igazából nem a csillagok esnek le – felelt Nagyapa –, hanem csak apró kövek, amik az űrben utazva nagyon közel kerülnek a Földhöz. A Föld magához vonzza őket, és amikor lefelé zuhannak, elégnek a levegőben. Égés közben olyanok, mint egy-egy izzó fénycsóva. Ezt láthatjuk mi is idelentről, és erre mondjuk azt, hogy hullócsillag.

– Teljesen elégnek ezek a kövek? Nem is marad belőlük semmi?

– Ez attól függ, hogy mennyire volt kicsi az az égi kő eredetileg. Az apróbbak teljesen elégnek, de a nagyobbakból azért maradni szokott valami, ezt nevezik meteoritnak. Amikor ezek becsapódnak a földre, sokszor még egy nagy gödör, kráter is keletkezik a becsapódásuk helyén.

– Miért?

– Azért, mert nagy sebességgel zuhannak. A nagy sebesség pedig nagy erővel jár. Láttad már, amikor apukád légpuskával konzervdobozokra lőtt, igaz?

– Igen – csillant fel Joci szeme. – Ahol eltalálta a golyó a dobozt, ott behorpadt az ütközés erejétől. Apa mondta, hogy az autók is így járnak, ha gyorsan mennek és nekiütköznek valaminek.

Joci édesapja rendőr volt, így ő is sok izgalmas dolgot tudott mesélni a fiának. Joci pedig az apukáját is olyan kíváncsian és örömmel hallgatta, mint most Nagyapát.

– Odanézz! – kiáltott hirtelen az öreg, és ujjával az ég felé bökött.

A kisfiú még éppen elkapta pillantásával a villámgyors fénycsíkot, ami rögvest el is tűnt.

– Az egy hullócsillag volt? – kérdezte izgatottan.

– Az bizony – bólintott a nagypapája. – Kívánj hamar valamit!

– Miért?

– Mert aki hullócsillagot lát, annak teljesül a kívánsága. Csak el ne mondd senkinek, hogy mit kívántál, mert azzal elrontod a csodát!

– Jó – biccentett Joci, és magában azt kívánta, hogy legyen egy kis játszópajtása, aki mindig vele van, és akinek ő is mesélhet mindenféle izgalmas, csuda dologról.

Csendben üldögéltek még egy darabig, és közben két újabb hullócsillagot sikerült megpillantaniuk. Joci mindkétszer elismételte magában a kívánságát, hogy az biztosan teljesüljön.

Nemsokára aztán kiszólt a kertbe a kisfiú édesanyja, hogy ideje lenne lefeküdni. Joci szívesen üldögélt volna még odakint Nagyapával, de nem akart engedetlen lenni, mert tudta, hogy azzal elszomorítaná anyukáját. Azt pedig végképp nem akarta, mert azt szerette volna, ha édesanyját mindig csak mosolyogni látja. Hiszen neki volt a legszebb mosolya a világon! Így aztán nem vitatkozott, hanem csendben elbúcsúzott a csillagoktól, elköszönt a papájától, és bement a házba aludni.

Kicsivel később az öreg is nyugovóra tért, és a csillagokkal pettyezett, fekete égbolt alatt nem maradt más, csak Mada. Róla bizony teljesen megfeledkezett Joci, amikor aludni indult. A hullócsillagok annyira elvarázsolták a kisfiút, hogy még akkor sem gondolt kedvenc játékára, amikor ágyba bújt.

Mada így egyedül maradt a kerti padon, és kíváncsi szemeivel a csillagos eget bámulta. Hamarosan ő is észrevett egy hullócsillagot, és gyorsan elmormolta magában a kívánságát, szíve legmélyebb vágyát:

– Szeretnék igazi, eleven madár lenni!

Aztán újabb hullócsillag jelent meg az égen. Éppen Mada feje fölött. Villámsebesen közelített, majd... kopp! Egyenesen Mada fején landolt. A kis plüssjátékot akkora ütés érte, hogy lepottyant tőle a földre. Sajgó fejét dörzsölgetve, dohogva állt talpra.

– Még szerencse, hogy csak egy plüssjáték vagyok – morogta –, különben ekkora ütéstől biztosan beszakadt volna a fejem.

Még mindig a fejét tapogatta, és még mindig morgolódott, amikor betotyogott a házba. Csak akkor jött rá, hogy valami furcsa dolog történt vele, amikor már Joci szobájában, a kisfiú ágya mellett állt.

– Élek! – kiáltotta teli torokból. – Teljesült a kívánságom! Tudok mozogni! Tudok beszélni! Tudok...

És sorolta volna még boldogan, hogy mi mindent tud, de kiabálása felébresztette Jocit, aki mérgesen pissegett neki, hogy hallgasson már el végre.

– Mindenről az a hullócsillag tehet. Nézd, belőlem élő állat lett, és te mit kaptál a csillagoktól? Megnőttél hirtelen? Nem. Okosabb lettél? Nem hiszem. Varázserőd lett? Nem látom.

Joci tudta, hogy valami történt vele, mert nagyon különösen érezte magát. Már nem is volt fontos, hogy Mada elhallgasson, mert nem is akart aludni. Nagy erőt érzett magában. Lelépett hát az ágyáról és csapkodott a kezével. Maga sem tudta, ezt miért teszi, de akkor... felrepült! A lába elhagyta a padlót, lebegett, és nem esett le. Minél erősebben csapkodott a karjával, annál magasabbra szállt, már a fejével majdnem elérte a szoba mennyezetét, amikor észrevette, hogy az ablak nyitva van. Nyáron mindig így hagyta az édesanyja. Összenéztek Madával, aztán máris arrafelé igyekeztek. Joci előbb

kicsit ügyetlenül kapálózott a levegőben, de amint megérezte az erejét, máris kiröppent az ablakon, nem verte be sem a fejét, sem a lábát.

Odakint sötét volt, de nem sokáig, mert amint erőteljesen csapkodva feljebb emelkedtek, a kisfiú két dolgot vett észre. Az egyik az volt, hogy Mada is vele tart, neki persze könnyebb dolga lehetett, mert a valódi szárnyait használta és madár volt. A másik az, hogy odafönt fényesebb volt a levegő. Mintha már napfelkelte lenne? De hogyan, ha még csak most feküdt le aludni?

A repülés nem fárasztotta. De ezen már nem is csodálkozott. Hiszen annyi minden mást látott! A házuk elmaradt mögöttük, előbb egészen kicsi lett, aztán elnyelte a sötétség. Joci mégsem aggódott, nem is félt. Visszajön majd ide, ahol a szülei és Nagyapó várják.

Csak repültek felfelé, a fénybe. Mada vette észre elsőnek, hogy valami történik. Körülöttük egyszer csak szárnyak suhogtak, árnyak mozogtak. Azt látták, hogy bekerültek egy magasan szálló madár csapatba. Volt már annyira világos, hogy lássák, kik ezek.

Fekete madarak voltak, nem sokkal nagyobbak Madánál. Elég sokan lettek hirtelen. Mindenfélől szárnyak csapkodása hallatszott. A fekete madarak közel repültek és kíváncsian nézegették őket. Az egyikük annyira elbáméskodott, hogy majdnem beléjük repült oldalról.

– Hát, ti kik vagytok? – kérdezte Mada.

– Hát, ti kik vagytok? – kérdezte két idegen madár is egyszerre.

– Én Mada vagyok, ő pedig Joci.

– Ilyet se láttunk még – így egy másik madár. – Te túl tarka vagy, minden részednek más a színe, ráadásul pöttyös is vagy! Ez a másik meg egy... egy ember!

– Ember! Ember! – riadtak meg többen, és kicsit eltávolodtak Jocitól.

Végre az egyik megmagyarázta:

– Mi varjak vagyunk, vetési varjak. Az ember nem szeret minket.

– De én kedvellek benneteket – mondta Joci, a repülés nem fárasztotta, még csak nem is lihegett. – Nem szoktam madarakat rioganti.

– Most ezt mondd, mert te is repülsz! – feleltek a varjak. – De ha kimégy a mezőre és látod, hogy ott járkálunk, bogarakat keresünk, vagy a vetésben mászkálunk, rögtön zajt csapsz, hogy elmenjünk.

– Pedig az emberek nem véletlenül neveznek minket „vetési varjúnak“...

– Bizony, nekünk ott a helyünk. Kiszedjük a magvakat a földből, amit az ember belevetett.

– A föld a miénk is, hát miénk a mag is.

Joci szívesen beszélgetett volna velük tovább, de ekkor valahol távolabb, az élen repülő varjú kellemetlen hangon kiáltott egyet. Ez a károgás valami jelzés lehetett az egész csapatnak, mert hirtelen mind alászálltak. Elhalt a szárnyak suhogása, Mada és Joci pedig kettesben repültek tovább.

Repültek és hirtelen valami nagyon fücsát vettek észre. Odalent ragyogni kezdett valami, aminek nem volt eleje, se vége. Ameddig csak a két barát ellátott, kékeszöld víztükör feszült. A felszínét itt-ott csak kicsiny hullámok borzolták néha.

– Ez a tenger! – kiáltotta Mada boldogan. – Végre megláttam a tengert! Annyit hallottam róla, de én még sohasem... most végre látom! Nézd, Joci, hogyan csillog, és milyen hatalmas!

Jocinak eszébe jutott, amit Nagyapótól hallott. Hogy a tenger nagyon messze van az ő házuktól. Akkor hát hogyan értek ide ilyen hamar? Vagy ha repülnek, nem is veszik észre az idő múlását?

Mada mintha sejtette volna a kisfiú gondolatait – vagy talán pontosan ismerte őket? –, csak annyit mondott:

– A hullócsillagok elvarázsoltak minket, de mást is. Míg repültünk, biztosan közelebb hozták a tengert.

Ez a lehetőség eddig meg sem fordult Joci fejében, de most, hogy mástól hallotta, azonnal el is hitte. Szálltak tovább, míg egyszer csak a látóhatár szélén megjelent egy fekete pont. Amint közelebb értek hozzá, látták, hogy az a tengerből kiálló sziget. És mivel sokan nyüzsögtek rajta, Mada már tudta is, hová igyekeznek.

– Az ott egy madársziget!

Tényleg az volt. Bár nem éreztek fáradtságot, leszálltak az egyik dombon. Köröskörül sok hófehér madár totyogott a földön. A kövek között fészkek is voltak.

Mada nem tudta, mifélek ezek a madarak, otthon ilyenekkel nem találkozott. De az biztos, hogy nagyon, nagyon hangosak voltak. A telepen volt vagy ezer madár, vagy kétszer annyi? Amerre a vendégek néztek, mindenütt tőlük fehérlett a domboldal. Néhány százan folyton vijjogtak, „beszélgettek“, kiáltoztak, ami éktelen hangzavart okozott.

Joci már azon sem csodálkozott, hogy érti a tengeri madarak szavát. Hiszen a varjakkal is egészen szépen elbeszélgettek.

- Jönnek a vadászok!
- Lelőnek mindenkit!
- Kiszedik a fiókákat a fészekből!
- Már a domb másik oldalán jönnek, errefelé tartanak.
- Hová menekülünk?
- És itt hagyjuk a fiókákat? Én bizony nem megyek sehová!

Hallottak néhány furcsa dörgést. Joci és Mada egymásra pillantottak. Már tudták, mit kell tenniük. Segítenek ezeknek a fehér madaraknak. Felröppentek, a dombtető felé szálltak... Két férfi puskával a kézben éppen felért a tetőre, amikor kis magasságban feljükk repült két... valami. Megdöbbsentek, a hajuk égnek állt. Azok a valamik nagyon közel repültek rájuk, hát eldobták a puskát, a földre vetették magukat, aztán mindketten csúszni kezdtek le a domboldalon, az egyik gurult is sokáig. Amikor felültek, magukhoz tértek és felnéztek, már semmit sem láttak. Alig tudtak megszólalni.

– Te is láttad?

– Azt a zöldes madarat? Láttam. Vérben forogtak a szemei és nagyon veszélyesnek látszott.

– De láttad a pizsamás kisfiút is? Aki egyenesen rám repült, el akart ragadni a karmaival!

A másik csak pislogott. Pizsamás kisfiú? Karmokkal? A társa alighanem beütötte a fejét, de nagyon. Jobb, ha egy ideig nem vesz puskát a kezébe. Lassan feltápáskodott.

– Menjünk vissza a hajónkhoz és húzzunk el innen! Ezen a szigeten ezer veszély leselkedik a magunkfajtára!

Mada és Joci tovább repültek a tenger felett.

Joci egészen elmerült a gondolataiban.

– Tudod – szólalt meg végül –, tényleg sok furcsaságot okozott az a hullócsillag. Te élő, igazi madár lettél. Valódi kakapó. Viszont mégsem olyan vagy egészen, mint a többi kakapó, mert azok nem tudnak repülni. Mondjuk, az emberek se tudnak repülni, én meg igen. És a távolságok és az idő is különös módon változott. Én már azt sem tudom, hogy hol vagyunk és mikor. Nézd! Ott előttünk már lefelé megy a nap.

– Nahát! – ámult el Mada is. – Hiszen nemrég még éjszaka volt, aztán hirtelen nappal lett. De tudod mit? Nekem tetszik ez az egész.

– Nekem is – mosolygott Joci. – A világ végéig is el tudnék repülni.

– És milyen ügyesen elkergettük a vadászokat a szigetről!

– Az tényleg szuper volt!

– És hasznos is.

– Igen. Jó lenne, ha a kakapókat is meg tudnánk védeni az emberektől.

– Bennünket is bántanak? – kérdezte rémülten Mada.

– Nagypapa azt mesélte, hogy az emberek miatt már nagyon kevés kakapó él a földön.

– A kakapó a világ egyik legritkább madara – hallották valahonnan a hátuk mögül.

Mindketten hátranéztek. Egy szép fehér madár szállt mögöttük. Nagyon fehér volt és nagyon szép, nagy fekete szemekkel és kék-fekete csőrrel. Más volt, mint azok a madarak, akiket a vadászoktól megvédték, kisebb és kecsesebb.

– Gygis vagyok, tündércsér – mondta a fehér madár. – Régóta követlek benneteket. Láttam, hogy elkergettétek a vadászokat. Ez nagyon szép és bátor tett volt. Akár titeket is lelőhettek volna azok a gazemberek.

Joci úgy megszeppent, hogy majdnem belepottyant a vízbe. Egy pillanatig sem gondolt arra, hogy ők is veszélyben voltak Madával. Zöld kis barátjának azonban más ütötte meg a fülét.

– Te ismered a kakapókat? – kérdezte a tündércsértől.

– Igen – bólintott Gygis. – Volt egy jó barátom, egy bagolypapagáj. Nagyon hasonlítasz rá.

– És mi történt vele? A barátoddal? – kíváncsiskodott Mada.

– Eltűnt – felelt szomorúan a tündércsér. – Elmesélem nektek, de előbb szálljunk le valahol, mert hamarosan olyan sötét lesz, hogy a csőrünk hegyéig se fogunk látni. Van itt a közelben egy kis sziklás sziget. Gyertek utánam!

Joci és Mada követte Gygist a távolban fehérén derengő sziget felé. A tündércsér néhány perc múlva egy sziklaszirten landolt, ami egy hegy oldalából nyúlt ki a víz fölé. Olyan mesés volt innen nézve az óceánba lebukó nap látványa, hogy mindhárman szótlánul nézték végig.

– Vajon most is látunk hullócsillagot? – kérdezte ábrándos arccal Joci.

– Miért? Nem volt még elég a kívánságokból? – kérdezett vissza Mada vigyorogva.

– Nem is tudom – felelt a kisfiú elgondolkodva. – Tényleg csodálatos dolog, hogy teljesült a kívánságom. Van egy barátom, aki mellettem van, és még repülni is tudok, és értem a madarak beszédét. Ez bőven több annál, mint amit kívánni mertem. És mégis, olyan furcsa, hogy az ember mindig többet akar...

– Bizony – bólintott Gygis. – Ez a legnagyobb baj az emberekkel. Sosem elég nekik az, amijük van. Mindig többet akarnak. És ezzel teszik tönkre a földet is maguk körül.

A tündércsér olyan elkeseredetten mondta mindezt, hogy Joci megérezte, a madár nem csak általánosságban beszél.

– Emiatt tűnt el a barátod? – kérdezett rá.

– Igen. Bár egészen pontosan nem tudom, hogy mi történt vele, hogy ki és miért rabolta el, de az biztos, hogy nem önként ment világgá. Tudjátok, a kakapók Új-Zéland szigetein őshonosak, és tudtommal nem is éltek soha másutt. Ártatlan, kíváncsi, barátságos lények voltak mindig. Természetes ragadozók nem veszélyeztették őket, táplálékot bőségesen találtak a talajon is, ezért nem volt szükségük rá, hogy repüljenek, így könnyen az emberek célpontjává váltak. Már a helyi lakosok is vadásztak rájuk a

húsuk és a tollaik miatt, de amikor európai telepesek érkeztek a szigetekre, magukkal hozva macskákat, patkányokat, a bagolypapagájok majdnem teljesen kipusztultak. Nemrég már csak néhány egyed volt belőlük az egész földön. Közülük az egyik, Miiharo, a barátom.

– Furcsa neve van – kotyogott közbe Mada.

– A tiéd sem átlagos – jegyezte meg Gygis. – Miiharo maori nyelven azt jelenti, hogy csoda. Volt régen egy balesete, amit csoda, hogy túlélte, innen kapta a nevét.

– És most? – kérdezte aggódva Joci. – Szóval, most vannak még más kakapók? Vagy Miiharo volt az utolsó?

– Nem ő az utolsó, szerencsére. Néhány évvel ezelőtt végre akadt pár ember, aki észbekapott, rájöttek, hogy a kihalás szélére sodorták ezeket a madarakat, és elindítottak egy kakapó mentő programot. Azóta a megmaradt egyedeket három olyan szigeten tartják, ahol nem élnek rájuk veszélyes ragadozók, és szigorúan őrzik is őket. Így került Miiharo az Anchor-szigetre, ez az egyik a három védett sziget közül.

– És innen tűnt el?

– Igen. Három napja nyoma veszett. Repülni nem tud, a szigetre pedig engedély nélkül ember be nem léphet.

– Lehet, hogy vízbe pottyant? Vagy egy gödörbe? – találgatott Mada.

– Nem. Egészen biztosan nincs a szigeten.

– Honnan tudod? Talán csak nem vették észre az emberek, hogy megint baleset érte. Talán egy bokor alatt fekszik...

– Ha az emberek nem is vennék észre, a sziget többi élőlénye tudna róla. Beszéltem velük. Tündércsér vagyok, nekem a legapróbb rovarok és a leghatalmasabb fák is elmondják titkaikat, ha úgy akarom. Három napja senki sem látta őt a szigeten.

– És azt sem látták, hogy mi történt vele? Hogyan tűnt el? – kérdezte Joci izgatottan.

– Nem. Éjszaka volt. Sötét, felhős, csillagtalan éj. Senki sem látott semmit. Felkutattam érte az egész szigetet, de hiába. Ekkor mentem el hozzátok.

– Hozzánk? – kérdezte Joci és Mada meglepetten.

– Igen. Mert azt szeretném, ha segítenétek megkeresni Miiharot.

– De miért pont mi?

– Mert Mada Miiharo mása. Új-Zélandon készítettek téged – fordult a kakapó felé.
– Miiharo mintájára. Ott voltam, láttam, amikor Joci nagypapája megvett téged és magával vitt. És úgy érzem, hogy te meg tudod találni a barátomat. Ezért keltettelek életre.

– Te keltettél életre? – jött az újabb döbbszó kérdés. – De hát a hullócsillag...

– Ugyan! Az csak mese. Én intéztem mindent. Mondtam, hogy régóta követlek benneteket. Nos, valójában az otthonotoktól. Az időbeli és térbeli ugrások is nekem köszönhetőek. A lényegtelen részeket egyszerűen átugrottam veletek. Szerettem volna, ha mielőbb elkezdhetjük a nyomozást.

Gygisnek talán egyértelmű és logikus volt mindez, de Jocinak és Madának időre volt szüksége ahhoz, hogy feldolgozza a hallottakat. És fogalmuk sem volt róla, hogy mit vár tőlük a tündércsér. Hogyan találhatnák meg éppen ők az elveszett kakapót?

De azután az álom erőt vett rajtuk és elaludtak. Joci többször felébredt, nézte a sötétséget, és hamar újra elnyomta az álom. Hajnalban, amikor az ég alján felbukkant a nap – még csak kicsike fényfolt volt, de erős, szinte szúrta a szemüket, megkérdezte a tündércsértől:

– Most hol vagyunk?

– Afrikában. Ma még délre szállunk, hogy aztán Új-Zélandra, Miiharo hazájába repüljünk.

Joci azon csodálkozott, hogy nem éhes. „Csak úgy repkedek a nagyvilágban és nem kell ennem?” – kérdezte magában. Otthon Nagypapa mutatta neki nemrég a világtérképet, azon látta a földrészeket. Milyen sok van belőlük és milyen nagyok, hatalmasok! Hogy lehet ennyit repülni evés nélkül? Nem értette, ám nem csak, hogy nem volt éhes, nagyon is erősnek érezte magát. Biztosan ez is Gygis varázslatának a következménye.

Szálltak dél felé. Alattuk gyorsan változott a táj. Előbb még zöldes volt, de aztán egyre barnult a föld. A tündércsér előttük szállt, Mada követte, a sor végén Joci bámészkodott:

– Miért barna meg vörös itt a föld? Hová tűnt a zöld szín?

– Szárazság van – magyarázta a fehér madár. – Az állatok szomjaznak.

Egy helyen Joci két dolgot vett észre egyszerre. Egy domb egyik oldalán egy folyó vize csillant, a domb másik oldalán meg szomjas állatok vándoroltak. Szemlátomást nem tudták, milyen közel van az a folyó, nem is arra mentek. Egy kisebb elefántcsorda alig támolygott már, a gazellák is csak vánszorogtak. Kis gidáik botladoztak a fáradtságtól és szomjúságtól. Nemsokára összerogynak és elpusztulnak?

– Szóljunk nekik! – kiáltotta Joci és elvált a kis csapatától, lefelé irányította röptét. Mada és Gygis odafönt maradtak, köröztek egyet, míg Joci kinézett magának egy nagy, lombtalan fát és leszállt annak egyik ágára. Hangosan kiabált az állatoknak, tudta, megértik minden szavát:

– Hé, ti! Gazellák, elefántok, zsiráfok és a többiek! Ne arra menjetek, a folyó a domb túlsó oldalán vár rátok!

A kis csapatok megtorpantak, őt nézték. Joci közben valami recsegést hallott. Megismételte a kiáltást, és az állatok megértették. Újult erővel fordultak a domboldal felé és máris kaptattak fel. Nagy és kis elefántok, gazellák, oroszlánok békés egyetértésben haladtak fel az emelkedőn. Joci még kívárta, hogy az elsők felérjenek, biztosan hátraszóltak a többieknek, mert azok nagyon gyorsan igyekeztek utánuk. „Megitattam őket!” – gondolta a kisfiú büszkén. Aztán valami még nagyobbat reccsent és ő úgy érezte, repül... le, a föld felé zuhan!

Egy pillanatra kétségbeesett, de aztán hirtelen eszébe villant, hogy hiszen ő tud repülni! Egy madár nem eshet le még akkor sem, ha eltörik alatta a faág? Mert ez történt. Gyorsan széttárta karjait, a zuhanás abbamaradt, sőt, emelkedni kezdett. Ügyesen kormányozta magát a levegőben. Gygis, a tündércsér elismerően jegyezte meg:

– Repülni tényleg tudsz. De van valami, amin még én sem tudok változtatni tündéri hatalmammal, az a súlyod... Ezután ha leszállsz egy fára, válassz magadnak vastagabb ágat!

Tovább repültek. Joci már nem csodálkozott, hogy egyszer csak keletre fordultak és Afrika elfogyott alóluk. Kékesszürke nagy víztömeget láttak, ez volt az óceán. Nagyobb, mint bármelyik tenger! Mada is csillogó szemmel nézett lefelé.

– Az ott balra micsoda?

– Ausztrália. Hatalmas sziget, és külön földrész. Ott olyan furcsa állatok élnek, mint az ugrálós kenguruk, és a lassan mászó koalák.

– Láttam őket egy képeskönyvben – buzgólkodott Joci. Mire Mada gyorsan hozzátette:

– Én is láttam őket, hiszen mindig magaddal vittél, amikor Nagyapa mesélt neked.

Joci csodálkozott. A plüsspapagáj látta? Vagy csak most hiszi úgy? És ha látta, akkor hallotta is – ez volt a következő gondolata. Ám mielőtt tovább töprenghetett volna, Gygis szépen formázott csőrével előre mutatott:

– Az ott már Új-Zéland. Először a kakapók szigetére repülünk.

Senki sem vitatkozott vele, hisz sem Mada, sem Joci nem akartak mást, mint látni az igazi kakapókat. Hamarosan a három kis sziget fölé értek. A tündércsér tett egy kört Anchor fölött, majd keresett az erdőben egy tisztást és lehuppant a földre. Piros csőre, hófehér tolla, sárgás lábai elütöttek a dús zöld gyep színétől.

Mire Mada és Joci is földet ért, megelevenedett körülöttük a tisztás. Vagy száz különféle madár bukkant elő az erdőből, míg mások távolabbról, repülve érkeztek. Valami módon azonnal megtudták, hogy látogatók érkeztek. A tündércsért barátként üdvözölték:

– Szia, Gygis! Jó, hogy visszajöttél.

– Megtudtál valamit Miiharoról?

– Képzeld, azóta sem került elő!

– Védett madár, és értékes, hát persze, hogy elfogták és elhurcolták...

Gygis elmondta nekik, hogy még Európába is elment segítséget kérni. A legtöbb Anchor-szigeti madár persze még sohasem hallott Európáról, de úgy sejtették, nagyon messze lehet, ha Gygis ezt így mondja.

– Hoztam magammal két barátot. Az egyik, mint látjátok, nagyon hasonlít Miiharohoz, mert róla mintázták... No, ezt majd később megmagyarázom. Szóval, remélem, hogy ők segítenek megkeresni elveszett barátunkat.

– Biztosan elfogták és elvitték a szigetről.

– Úgy hallottam, Ausztráliában sok pénzt megadnak egy élő kakapóért!

– Innen csak hajón vihették el.

A tündércsérnek ekkor eszébe jutott valami. Ha hajón vitték el Miiharot, és tényleg Ausztráliába tartanak, akkor még valahol a tengeren lehetnek! És ez nem csak attól függ,

milyen gyors az a hajó. Ha ő és társai a nyomukba erednek, és Gygis a varázserejével elintézi, hogy villámsebessen haladjanak a levegőben, akkor van esélyük.

Ekkor az egyik szárnyát kissé magasba emelve, fejét félretartva jelentkezett egy sirály:

– Figyelj, Gígis, én talán láttam is azt a hajót!

Mindenki ránézett és elhallgattak. A sirály ettől egy kicsit elfogódott lett, félszegen folytatta:

– Az északi parton voltam aznap hajnalban. Van ott egy kis öböl, és abban horgonyzott egy vitorlás. Nem nagy, olyan, mint száz másik, de ennek piros volt az orrvitorlája. Amikor dél körül ismét arra repültem, már nem volt az öbölben.

– Köszönöm, sirályok gyöngye, ezzel sokat segítettél.

A madárka igen örült. Ő lenne a „sirályok gyöngye“, minden sirályok között a legjobb? Lehetséges, hogy őt megdicsérték? Őt, akit még soha senki nem dicsért meg semmiért? Kihúzta volna magát, de hát akkora volt, amekkora, ezen nem változtathatott. Néhány madár összezsapdosta a szárnyait, mintha tapsolna:

– Jól van, sirály! Sirály vagy!

Gygis nem habozott tovább:

– Köszönjük nektek. Mi máris indulunk.

Ám amikor a levegőbe emelkedtek, azt látták, hogy vagy ötven kisebb-nagyobb madár válik el a sziget földjétől:

– Veletek megyünk!

– Legalább egy darabon.

– Mi is keressük Miiharót!

De a többiek lassan elfáradtak. Takarékoskodtak az erejükkel, és amikor érezték, hogy az fogyóban van, és még vissza is kell érniük a szigetükre, elmaradoztak, elrepültek. Gygis, Joci és Mada viszont kitartóan szálltak. Biztosan a tündércsér intézte el a maga varázserejével, hogy ők sohase fáradjanak el.

Szorgalmas szárnycsapdosásuknak meg is lett az eredménye. Nem tudták ugyan, mennyi idő telt el, amikor a távolban megpillantottak egy fekete pontot az óceán felszínén. Közelebb szállva, tisztán látták a piros orrvitorlát. Azon az árbócon a nagyobb

vitrola fehér volt, éppen úgy, ahogyan a sirály mesélte. Gygis közelebb repült társaihoz, hogy megbeszéljék a haditervet.

– Elsőnek te szállsz le a hajóra, Mada! Megörülnek majd neked, hát hagyd, hogy elfogjanak és kalitkába tegyenek. Miiharo mellé... Akkor jövök én, elintézem a vitorlákat, aztán Joci, te jössz, és nagyon, de nagyon megijeszted őket! Vedd át a kormányt és csinálj nagy zűrzavart!

Joci ennyiből még nem tudta, mi lesz a dolga, de nem félt. Mada előre szállt, majd egészen alacsonyan megkerülte a vitorlást. Két férfi és egy nő volt a fedélzeten, éppen ettek. Mindkét vitorla öblösre dagadt a jó szélben. Az egyik férfi azért fél kézzel a kormányrudat tartotta. Mada lehuppant a fedélzet deszkáira és hajlongott. Az emberek először kővé dermedtek, de gyorsan feltalálták magukat:

– Nézd, még egy bagolypapagáj!

- Nem hiszek a szememnek!
- Hát ez meg hogy' lehet?
- Pontosan olyan, mint emez a kalitkában!
- Utána jött a párja, nem gondoljátok?
- Fogjátok meg, kétszer annyit keresünk majd, mint terveztük!
- Ezért érdemes volt Anchor szigetére látogatni.

Megfogták Madát, aki nem ellenkezett, levitték a fedélzet alatti kabinba, ott volt a kalitka. Amint rácsukták az ajtót, a két madár egymásra meredt:

– Hát te ki vagy?

Ezt persze Miiharo kérdezte, értetlenül meresztve a szemét. Mada gyorsan elmagyarázta, mi történt. Ezalatt fönt a fedélzeten furcsa dolgok történtek. Míg a

madárcsempészek örvendeztek, az árbóc csúcsára észrevétlenül leszállt egy kecses fehér madár. Gygis elintézte, hogy a csőre pár percig olyan éles legyen, akár egy fűrész vagy olló. Sebesen elvágta a vitorlákat felhúzó köteleket, a nagy piros és a fehér vásznak pedig alázuhanak. Az utasok közül a nő a sok vitorlavászon alatt maradt, mint egy sátorban, ott jajveszékelt, de nem tudott szabadulni.

Ekkor szállt le Joci. A kormánynál ülő férfi éppen felállt, hogy segítsen a vásznak alá került nőnek előkecmeregni, amikor Joci megérkezett a kormányrúdhhoz. A férfi megérezhetett valamit, hátranézett és rémülten megdermedt. Egy pizsamás kisfiú pottyant ide az égből! A haja is égnek állt, mozdulni nem tudott. Joci megragadta a kormányrudat és elrántotta balra. A hajó irányt változtatott.

Odalent a kabinban a madarak is érezték a mozgást. Mada megjegyzte:

– No, elkezdődött... Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak. Kinyitom az ajtót – és meg is tette, ügyesen. Miiharo csak nézett, varázslatnak hitte a dolgot. Tulajdonképpen nem is tévedett. A két madár kirepült a nyíláson, ki a hajóból, fel az ég felé!

Jocinak megtetszett a dolog. Gondolta, még néhányszor megtáncoltatja a csempészek hajóját. A másik férfi az utolsó pillanatban kapott el egy kötelet. Majdnem kiesett a hajóból, ferdén lógott a korlát fölött. Joci ekkor a másik irányba lökte a rudat, a hajó megint másfelé indult, a nagyvitorla vízszintes rúdja pedig átsüvített a fedélzet fölött. A másik hajós meredten nézte a kisfiút, közben megdőlt a fedélzet és a férfi csúszni kezdett a ferde deszkákon. A nő meg a vitorlák alatt sikoltozott rémülten. Joci még tett egy mozdulatot, a hajó ismét megdőlt, most a másik oldalra. Az utasok halálra váltan kapaszkodtak mindenbe, amit csak ujjaik közé kaphattak. Ekkor Joci elrugaszkodott a vitorlás fedélzetétől és szállt, szállt felfelé...

– Menjünk vissza a szigetre! – javasolta Gygis, és az immár négytagúra szaporodott csapat méltóságteljes szárnycsapásokkal tett egy kört az óceán fölött.

– Hihetetlen, hogy tudok repülni! – ujjongott Miiharo. – Még soha nem hallottam olyan kakapóról, aki repült volna. Hogyan lehetséges ez?

– Egy csipetnyi varázslat – kacsintott barátjára Gygis.

– Köszönöm. És azt is köszönöm, hogy kiszabadítottatok.

– Szóra sem érdemes – legyintett nagyvonalúan Joci.

Miiharo a repülés élményében fürdőzve jobbra-balra cikázott és bukfencezett a levegőben. Madának annyira megtetszett hasonmása játéka, hogy ő is csatlakozott hozzá. Joci mosolyogva nézte őket, csak Gygis aggodalmaskodott:

– Gyertek most már! Ne bohóckodjatok! Nagyon közel vannak még a madárcsempészek. Jó lenne mielőbb visszaérni Anchor szigetére.

A két kakapó azonban nem hallgatott a tündércsérre. A vízhez egészen közel suhantak éppen, amikor egy lövés dördült, egyikük pedig az óceánba zuhant.

– Madaaaa! – kiáltott fel kétségbeesetten a másik, és gondolkodás nélkül a társa után vetette magát.

Természetesen a csempészek lőttek rájuk. Bár a leszakadt vitorlákkal egyelőre nem tudtak mit kezdeni, de a hajót már kiegyensúlyozták, és az egyik férfi előkapva fegyverét, a madarak felé tüzelt. Ők is látták, hogy a lövés eredményes volt, sőt, mindkét kakapó a vízbe pottyant, ezért igyekeztek valahogy rendbe hozni a vitorláikat, hogy megközelíthessék áldozataikat. Abban reménykedtek, hogy az óceánból kihalászva a két tetemet, még pénzt csinálhatnak a bajból. Ha kitörik a kakapókat, még mindig el lehet adni őket. Igaz, élve többet érnének, de holtan sem haszontalanok. Szép kis summát hozhatnak még így is.

Hanem Gygis és Joci sem nézte tétlenül az eseményeket. A tündércsér meglegyintette szárnyával a kisfiút, és Joci érezte, hogy valamiféle burok veszi körül. Azonnal tudta, hogy mit kell tennie. Ő is alámerült kis barátai után a jéghideg vízbe. Gygis a felszínhez közel körözött. És mintha szárnycsapásaival felkorbácsolta volna az óceán vizét, mert az a madár röptének köríve mentén egyre magasabbra emelkedett. Hamarosan egy vízből kimagasló bástya óvta a helyet, ahol Mada, Miiharo és Joci elmerült. A vízbástya olyan szilárdnak tűnt, mintha kőből építették volna. A három csempész tátott szájjal nézte a jelenséget, és kezdték végképp elveszíteni a reményt, hogy ebből számukra bármi jó kisülhet.

Gygis a vízbástya fölött körözött továbbra is és vijjogó hangon énekelt. Legalábbis Joci éneklésnek hallotta a madár hangját a víz alól. A burok, amit a tündércsér varázsolt köré, megvédte a fulladástól és a hidegtől. Láta maga előtt, alatt a két süllyedő kakapót, de nem érte el őket, mert éppen az a burok, ami védte, lassította is a mozgását. Kétségbeesett kapálózással próbálta gyorsítani a tempót, de ekkor valami vagy valaki

hátról váratlanul meglökte. Talán egy hal? Vagy cápa? Rémulten megfordult, de addigra már alatta volt a lény. Joci csak a sima fekete hátát látta, ám egy pillanat múlva észrevette, hogy nincs egyedül, három másik hasonló állat is közelít feléjük. Nem cápák voltak, hanem fehér hasú, fekete hátú delfinek. Gygis hívószavára érkeztek segíteni. Egyikük egyenesen Jocihoz úszott és szelíden tolni kezdte a vízfelszín felé. A többiek a két bagolypapagájt hozták fel a levegőre.

Joci a delfin nyakába kapaszkodva pihegett, majd azonnal Madához és Miiharohoz úszott, amikor ők is felbukkantak. Miiharo, bár sok vizet nyelt, hamar kiköhögte azt és jól volt, ám Mada vérzett és eszméletlenül lebegett segítői gyűrűjében.

– Él? – kérdezte rémulten Joci.

– Még él – felelt az egyik delfin –, de ha nem kap gyorsan segítséget, elvérzik.

– Gygis, segíts! Gyógyítsd meg Madát! – kiáltott a kisfiú fehér barátjának, aki közben leereszkedett a vízre melléjük.

A tündércsér szomorúan csóválta a fejét.

– Nem tudok gyógyítani – mondta –, nem tudok segíteni.

– A tasmán ördög segíthet – szólalt meg ekkor Miiharo. – Ő a legjobb gyógyító az egész Tasmán-tengeren. Suta fióka koromban volt egy csúnya balesetem. Repülni szerettem volna, de varázslat nélkül az nekünk nem megy. Ostoba fejjel egy sziklatömből beleugrottam valami éles, hegyes vasrúdba, ami szinte teljesen felnyársalt. Én is véreztem és eszméletlen voltam, amikor két jószívű maori rám talált. Azonnal egy állatmentő helyre vittek, de nem bíztak benne, hogy meg tudnak gyógyítani. Viszont volt ott egy törött lábú tasmán ördög. Ő odajött hozzám és nyalogatni kezdte a sebeimet. Magamhoz tértem. Hallottam, hogy élesen sikongat és éreztem a rettenetes bűzét, de azt is éreztem, hogy egyre erősebbé válok. Végül teljesen